

NASTARAN RAZAWI KHORASANI SONGS FOR NO ONE

Donderdag 12 december om 20u in de schouwburg – Duur: 70 min. zonder pauze

Songs for no one

Nastaran Razawi Khorasani (1987) vluchtte op zesjarige leeftijd met haar ouders naar Nederland. Een paar jaar geleden bezocht ze haar geboorteland samen met haar dochter Salomé. Aan de manier waarop haar dochter met haar neefjes en nichtjes speelde, kon Razawi Khorasani zien dat de een in vrijheid is opgegroeid en de andere kinderen niet.

Zij wilde die Iraanse kinderen een podium geven, dat zij in Iran niet hebben. De theatermaker kwam in contact met twee kinderen, een jongetje van dertien en een meisje van elf, met wie ze vanuit Nederland beveiligde telefoongesprekken voerde over hun leven in Iran. Met dat materiaal maakte ze de voorstelling 'Songs For No One',

"Hoe kan ik mijn podium letterlijk en figuurlijk delen met mensen die daar geen toegang toe hebben?" zegt Nastaran "Die vraag vormt mijn onderliggende drive bij dit project. Ik ben me bewust van mijn privileges en voel meer dan ooit de verantwoordelijkheid om me uit te spreken voor zij die dat niet kunnen. Als vluchteling heb ik mijn kindertijd in Iran achtergelaten. In Nederland leef ik in vrijheid, maar identificeer me sterk met de jongste generatie kinderen in Iran nu. Ik wil hun stemmen, die anders niet gehoord worden, laten klinken."

Wat betekent het om in een dictatuur te moeten leven? Met welke gedachten en hoop houdt de jonge generatie zich staande? 'Songs for no one' gaat over de kwetsbaarheid van vrijheid, over onvrijheid in het dagelijkse leven en over dromen van een vrije toekomst.

'Songs for no one' werd in 2022 geselecteerd door Het TheaterFestival in Vlaanderen als "een van de meest belangwekkende, maatschappelijk relevante en vernieuwende voorstellingen" van het afgelopen seizoen.

Uit een interview met Nastaran Razawi

De Iraanse jeugd staat centraal in 'Songs for no one'. Daarin puurt Nastaran Razawi de Iraanse samenleving uit tot het menselijke en het herkenbare door een meisje van 11 en een jongen van 13 aan de telefoon vragen te stellen over hun dagelijkse leven. Ze praten over Harry Potter en rapmuziek, maar ook over de hoofddoek en censuur.

Razawi Khorasani: "Tijdens een testgesprek met het jongetje ben ik als een slechte journalist te werk gegaan. Ik wilde alleen maar dat hij vertelde hoe slecht het is in Iran. Maar achteraf merkte ik dat de vragen die ik tussen neus en lippen vroeg, veel interessantere antwoorden opleverden. Ik ben beginnen na te denken over hoe de islamitische dictatuur eruitziet voor mij als ik in Iran ben. Dat begint voor de vrouw al op het moment dat ze de deur uitgaat. Dan moet ze een hoofddoek dragen. En dat is ook zo voor het meisje dat ik sprak, als ze even naar de supermarkt loopt of een ijsje gaat halen. Toen heb ik beseft dat ik bij het dagelijkse leven moet beginnen. Ik hoef nog maar te vragen: hoe ga jij naar school, en ik kom bij politiek terecht."

Razawi Khorasani: "Ik denk dat verhalen van de Iraanse diaspora voor veel mensen onbekend zijn en daardoor moeilijker herkenbaar. Ik koos bewust voor twee kinderen die niet uit krottenwijken komen. Ik wilde geen Unicef-verhaal. Ik zoek in mijn werk naar de universele kant. Daarvoor heb ik ook de kracht en de humor van de kinderen ingezet."

Nastaran Razawi Khorasani: "Laatst bracht ik mijn dochter (5) naar de balletles. Op de fiets zong ik voor haar het lied 'Beraye' (een nummer van de Iraanse muzikant Shervin Hajipour dat is uitgegroeid tot het lijflied van de protestbeweging, red.). Er fietste een vrouw langs met drie kinderen. Zij hoorde mij het nummer zingen en zong spontaan mee. "Mama, luister", zei mijn dochter. "Dat liedje!" Toen

hebben we nog twee minuten naast elkaar gefietst en samen gezongen. Twee maanden geleden zouden we elkaar misschien niet eens hebben aangekeken. Als ik nu ergens ben en vermoed dat - iemand Iraans is, vraag ik het. Irani hasti? Als dat zo is, praten we even over de situatie in Iran. Ik word er helemaal warm van. In het Farsi gaan gesprekken zo makkelijk. De taal is zo los en mooi ...”

Razawi Khorasani: “Nochtans had ik voor september nog nooit met mijn ouders gedemonstreerd. Toen zijn we voor het eerst samen naar een protest gegaan in Rotterdam. In het begin was ik een beetje op mijn ongemak. Maar mijn ouders kwamen toe, sloten zich aan bij de massa en staken hun vuist meteen in de lucht. Ik stond daar met mijn mond vol tanden. En ik was zo trots op hen. Voor het eerst riep ik samen met mijn ouders de woorden “marg bar diktator” (dood aan de dictator, red.). Dat was zo krachtig.”

Bron: De Standaard

Pers

“Het is een topprestatie van Nastaran Razawi Khorasani dat ze zo'n lieflijke voorstelling heeft weten te maken met een bikkelharde inhoud.” Theaterkrant

“‘Songs for no one’ toont het leven van Iraanse kinderen achter gesloten deuren.” Volkskrant ★★★★★

Credits

Concept, regie, spel: Nastaran Razawi Khorasani | Muziek: Jimi Zoet en Nastaran Razawi Khorasani | Dramaturgie: Tobias Kokkelmans | Scenografie en video: Peter van Til (BrotherTill) | Coach: Suzan Boogaardt | Kostuumadvies: Rebekka Wörmann | Techniek: André Goos (Denzo Theater Techniek), Andy Twillert | Productie: Nadine Dijkstra | Een productie van Kobe collectief | Coproductenten: BNG Bank Theaterprijs, Maas theater en dans, Theaterfestival Boulevard | In samenwerking met Het Nationale Theater, We are public, Workspacebrussels

Binnenkort

NEEDCOMPAY

BILLY'S JOY

Donderdag 9 januari om 20u in de schouwburg – inleiding om 19u15 door Erwin Jans

Een bezwerende mix van theater, dans, overweldigende beelden en muziek. Dit legendarisch gezelschap schuimt de wereld af en verzamelt staande ovaties alsof het niets is. Na de smerigheid in ‘Billy’s Violence’ rond Shakespeares tragedies, zoekt Needcompany de verbinding en liefde op in diens komedies.

*“De fantasie en nieuwe perspectieven op Shakespeare waarmee Jan Lauwers de meerlagige scènes tot leven wekt, zijn fascinerend om te zien.” **** Kurier*

Romeo wordt uit zijn tragische verhaal getrokken en komt terecht in Sprookjesland. Het land blijkt verscheurd en hij kan Juliet niet vinden. Ze is verjaagd uit de Symbolische Orde. En hij kan zichzelf niet van kant maken want hij zit in een komedie! Dus moet hij blijven zoeken. Tot iemand hem stopt. Henry IV uit de Koningsdrama's lijkt daarvoor de ideale kandidaat. Of Eden, die toch verdacht veel op Juliet lijkt ... Een vloeibare komedie, een uitputtingsslag. Er is iets rot in Sprookjesland.